

nega obnašanja je bil vendar vedno dobre volje in poln poštenega veselja. Posebno rad je prepeval Marijine in tudi poštene narodne pesmi, nikdar pa ni bilo slišati iz njegovih ust grdih, klafarskih popevk in nesramnega govorjenja. Ako je pa slišal mladeniče grdo govoriti, jih je vsakokrat lepo posvaril in zavrnil.

Pokojni Tone je tudi rad zahajal vsako leto na božjo pot. Prejšnja leta vedno v staroslavne Ruše, a zadnja štiri leta na Sladko goro, oziroma tudi v Šmarje pri Jelsah (na jezeru.) Še tri dni pred svojo smrtjo mi je pravil, da nima več upanja, da bi ozdravel, in hodil še kdaj več pri «Sladki Devici Mariji.» On je v resnici goreče častil Marijo prečisto Devico, ter se vedno njej priporočal.

Nek mož mi je tudi pravil, da ga je večkrat videl ob delavnikih v začasni cerkvi Matere milosti v Mariboru, že zjutraj ob 4 ali 5 uri, preden je šel na delo.

Tudi nočnega potepanja rajni Tone ni nikdar poznal. Zato tudi vas prosim, ljubi moji somladeniči, opustite divjo navado, se po noči okrog potikati, vriskati in ljudem nagajati, se prepirati in poskušati, kateri bi hujši bil. Pomislite da je pregrešno ponočevanje iz pekla doma, da Vas in Vaše tovariše pohujša, ter v nesrečo in pekel pelja! Bodite živahni in veseli, a zraven pa tudi pridni in pošteni, da boste ljubi Bogu in vsem pravičnim ljudem, kakor rajni Tone! Posnemajte ga in ohranite ga v spominu! — Dragi Tone! V duhu klečim, dragi moj tovariš v otroških, šolskih in mladeniških letih, na tvojem preranem grobu, ter kličem hvaležnega srca:

V hladnem grobu sladko snivaj,
Brez trpljenja, brez ovir;
Pri Očetu, večno vživaj
Za plačilo dušni mir!

J. Š.

Gospodarske stvari.

Nekaj črtic o tobaku.

(Dalje.)

Tobak pa je tudi imel zagovornike. Tako je leta 1628 napisal Rafael Thor o tobaku celo himno ali hvalospjev. Tudi Friderik I., kralj pruski od 1713—1740, je bil naudušen kadilec. Ta vladar je ustanovil posebno tobakarsko društvo. Zvečer so se zbirali pri njem ministri, častniki, učenjaki in različni ptujci. Ti so kadili in pili, da je bilo veselje. Vedli so se celo domače in uganjali raznovrstne burke. V tem društvu je bilo še celo prepovedano ustati in pozdraviti prislega gosta. Ko se pa to le enkrat pri prihodu nekega princa zgodi, je kralj iz jeze, da se pravila kršijo, društvo za vselej razpustil.

Leta 1866 je bilo v Parizu 6000 zvezkov na dražbi, ki so vse obsegali, kar se je v teku 300 let pisalo o tobaku, kakor tudi za in proti tobakarjem. Dandanes je pač težko izreči sodbo o tobaku in o njegovih ljubljencih. Ako tobak obsodimo, tedaj so na naši strani žene in dekleta. Sicer se že najdejo ženske, — namreč bolj moške, — ki kadijo ali tudi njuhajo, pa vobče je tobak le moškimi priljubljen. V mestu so kadilke seveda že gosteje. Boljše bi torej bilo govoriti za tobak, ker na ta način bi stopilo na našo stran celo dve tretjini ljudij. Toliko je namreč sedaj že na svetu tobakarjev. In da se vsem tem s tobakom postreže, — seveda za novce — je po mestih več tobakovih prodajalnic kakor skupnih in z dobro vodo napoljenih vodnjakov. Tobak priporočati pač ne gre, ker on je na vsak način strupena rastlina. Kar pa je strupenega, se ljudem na noben način svetovati ne sme. Tobak obsoditi je tudi težko. Kar niso drugi dosegli, dosegli tudi mi ne bomo. Stvar s tobakom je res kočljiva. Vsaka navada ali razvada nekoliko let raste, ostane nekaj časa na vrhuncu, pojenja, potem pa zopet izgine. Pa s tobakom ni tako. Ta je že čez 300 let

pri nas v navadi, ter se še vedno razprostira in širi.

V sedanjem času že skoraj vse kadi od mladega dečka do sivega moža. Ako starčeku pipa več ne diši, pravi, da je že izgubljen in da že trka smrt na duri. Zopet drugi trdi: «Pipa, to je še edino, kar me vzdrži.» Kadijo priprosti ljudje, kadijo pa tudi učenjaki. Da, ravno ti trde, da ne morejo priti do pametne misli, ako se jim ne kadi iz ust. Nekateri še celo zbole, ako nimajo pipe. Tu vam hočem navesti neko dogodbo, ki se sicer smešno sliši, pa je resnična.

Obhajali smo gostijo. Na njej je bil tudi star mož in njegova pridna žena, ki se je nekoliko navadila na tobak. Zvečer, ko je bilo v hiši vse veselo, nastane stari mamici hudo. Vse je bilo preplašeno. Noč temna, zdravnik nikjer, bolnica pa leži na postelji. Kakšno domače zdravilo se ji naj da? Iz te zadrege nas spravi njen mož. Ta prinese namreč natlačeno pipo, jo zažge in vtakne bolnici v usta. Čez nekoliko ur je mamica že zopet sedela med nami za mizo.

(Konec prih.)

Sejmi. Dne 20. junija v Vitanju. Dne 21. junija v Studencih pri Mariboru, pri Sv. Tomažu pri Ormožu in v Marenbergu. Dne 22. junija pri Sv. Antonu v Slov. goricah, v Št. Juriju pri Celju, v Sevnici in v Šoštanjju. Dne 24. junija v Konjicah, v Laškem trgu, v Št. Lenartu v Slov. gor., v Črnozičah, v Podsredi in v Ribnici.

Dopisi.

Iz Celja. («Triglavan» v Celju.) Kakor je bilo naznanjeno, pripeljali so se v soboto dne 4. junija z dopoldanskim vlakom «Triglavan» v naše mesto. K vsprejemu je prišlo na kolodvor mnogo celjskih Slovencev. Vzdostili smo se, zagledavši toliko število bodočih bojevnikov za slovensko svobodo in ravnopravnost. Prišlo je tudi precejšnje število hrvatskih akademikov. Z navdušenjem spremili smo ljube nam goste v «Narodni dom». Pred «Narodnim domom» jelo je deževati, pa ne dež, ker solnce je sijalo v vsej svoji krasoti — pač pa duhteče cvetke in mične šopke, katere so sule zavedne celjske dame med prisrčnimi pozdravi iz balkonov na prišlece. Popoldan se je vršil banket, pri kojem se je mnogo in navdušeno govorilo.

V lepem spominu ostal nam bode pa koncert, kojega so priredili vseučiliščniki zvečer. Take izborne zabave že dolgo nismo uživali. Imeli smo priliko poslušati izvrsten orkester goslačev, presegajoč vso hvalo. Kakor smo sodili po mojsterskem izvajanju najtežjih skladov, je bil vsak sodelujočih virtuozi v sviranju. Orkester je bil sestavljen večinoma iz slovenskih in hrvatskih visokošolcev, a tudi nekateri celjski nam znani umetniki so sodelovali. Medicinec g. Jos. Ipavc je pokazal kot dirigent veliko spretnost. Globok utis je naredila pesen «Slovo,» ki se je pela s spremeljevanjem orkestra in pri kateri se je odlikoval nedosežni baritonist, g. dr. Bela Stuhec. Nad vse lep in slovesen je bil pa trenotek, ko je dražestna gospica Baševa prednašala od znanega našega pesnika Askerca zloženi «Pozdrav slov. visokošolcem,» pri kateri priliki je pripela krasen svilen trak «Triglavu» na društveno zastavo.

Nato je nastopil gsp. dr. Ivan Dečko in kot nekdanji Triglavčan voščil društvu napredek ter ga zagotavljal pomoči vseh nekdanjih Triglavčanov. Poudarjal je tekom govora, da kakor so na severu Čehi, tako smo na jugu Slovenci poklicani, da varujemo starodavno zemljo slovansko proti vsiljivim in grabežljivim sosedom, liki živa meja, da se nam niti za ped ne premaknejo mejniki. — Burno ploskanje in odobravanje je sledilo dobro premišljenim besedam navdušenega govornika. Predsednik društva, g. med. Pikel, se je zahvalil celjskim Slovenkam in Sloven-

cem v jedrnatih besedah za prisrčen sprejem zagotavlja, da bo društvo «Triglav» v narodnih dolžnostih vedno bolj napredovalo. Po končanem govoru so pristopili iz ozadja odra celjski pevci in zapeli krepko dr. Gust. Ipavica «Pozdrav».

Pri koncertu je bil navzoč i skladatelj g. dr. G. Ipavc kakor tudi pesnik g. Anton Askerc, in prirejale so se njima prisrčne ovacije. — Ta krasen večer ostal bode nam celjskim Slovincem v trajnem spominu.

Iz Kozjega. (Ustanovitev «kat. političnega društva.» — (Konec.) Novoizvoljeni gospod predsednik se prisrčno zahvali za dano mu zaupanje; poudarja da vkljub svojim opravkom kot župnik ter načelnik okrajnega zastopa prevzame tudi to breme na svoja ramena, češ, za slovenski narod je pripravljen tudi umreti! V ognjevitih besedah slika potem z živimi barvami naš sedanji politični položaj, ki je za nas Slovence še posebno neugoden. Omenja ministrske predsednike Badenija, Gauča ter Thuna; neusmiljeno biča nemške liberalce in nacjonalce. Razkriva skeleče rane, ki nam sekata nemški šulferein in zlasti šudmarka ob meji slovenski; omenja graških skandalov ter krivic, ki nam jih vlada dela z nastavljanjem nemških uradnikov v slovenske pokrajine; razlaga krivice in škodo, katero pouzročujejo nemške ljudske, srednje in visje šole. Omenja kmetijsko šolo v Grottenhofu pri Gradcu, v katero vsprejemajo Slovence le takrat, če Nemcev ni dovolj in katera je popolno nemška, kakor je tudi vinorejska šola v Mariboru. Torej krivica tu, krivica tam, — pa trpi ubogi Slovenec! — Umevno je, da je sledilo tem besedam vsestransko odobravanje.

Drugi govornik, domači g. vikarij, navdušuje zborovalce za «vero, dom, cesarja,» povdarjajoč, da mora društvo naše prevevati duh katoliški, slovenski in avstrijski in tak duh hoče društvo razširjati po kozjanskem okraju. Najslavesnejši pa je bil trenotek, ko na koncu svojega govora vpraša govornik množico: «Hočete postati in ostati verni katoličani?» Enoglasno zahrumé vsi: «Hočemo!» «Hočete postati in ostati dobri Slovenci?» Še glasneje zavreščé vsi: «Hočemo!» «Hočete postati in ostati zvesti Avstrijci?» «Hočemo, hočemo!» odmevalo je zopet od vseh strani, navdušenje je postalo nepopisno.

Slednjič prebere gosp. predsednik nekaj resolucij, tičočih se slovenskega vseučilišča v Ljubljani, slovenske poljedelske šole na spod. Štajarju, deželnega šolskega sveta in deželnega odbora, nastavljanja slovenskih uradnikov, katerim resolucijam so navzoči glasno pritrdjevali. V navdušenih besedah se spomni g. predsednik naših dveh jubilarov: sv. očeta in presvitlega cesarja, katerima zaorijo gromoviti trikratni «živio» in tri ure trajajoče zborovanje novoustanovljenega, prvega «kat. polit. društva» v našem okrajnem glavarstvu — je bilo končano, a začelo se bo delo, odločno, sveto narodno delo!

Iz Maribora. (Še enkrat o Bračku.) Poročilo o zadnjih urah nesrečnega Bračka je bilo sicer resnično in natančno, a nekaj je Vaš poročevalec o njem vendar pozabil, kar se mi pa zdi v vsej stvari največjega pomena. Vsakemu, ki je bil žalostnemu koncu skesanega nesrečnega priča, izročil je namreč sodnijski sluga list papirja, na kojem je bilo obrisano s kratkimi a krepkimi potezami življenje Bračkovo od prve do zadnje ure, da vsakdo živo vidi, kako se pride do vislic. Ta svarilen življenjepis je sestavila sodnijska gospodarska sama na podlagi gradiva, ki se ji je bilo podalo po dolgotrajnih preiskovanjih. Ne bodemo vsega lista ponatisnili, le v glavnih mislih ga hočemo posneti. Naglašja se, da se je Bračko uže mladih let, uže kot deček ogibal dela; truditi se pač ni hotel, a dobro živeti vendar. Meni se je zdelo, kakor da bi njegov življenjepis začeljal z žarečimi besedami: «Lenoba je začetek vsake hudobije.» Ko je prišel čas, da si je moral Bračko uže sam služiti kruh, storil je, na lestvi hudobij

prvi korak: začel je krasti. Potrebe in želje njegove so od dne do dne rastle, in kmalu je prišel v tatvini od krajcarja do goldinarja. Ker je rad dobro živel, začel je po krčmah pohajkovati in pijančevati; krčme pa stanejo še več denarja, nego ga je Bračko imel; zato je delal dolgove. To ga je pa približevalo drugemu koraku. Dolgove je namreč bilo treba plačati, a kje toliko denarja vzeti? Spačil je menjico za okoli 100 gld., torej uže goljufal. A o določenem času je bilo treba mnogo denarja imeti, da se menjica na lep način reši, sicer se pride gospodska goljufija na sled. Jame se pripravljati tretji korak. Tast in tašča prihranila sta si po svoji dolgoletni marljivosti par sto goldinarjev, in te je Bračko hotel imeti. Ali starca denarja malopridnemu zetu nista hotela dati, pač pa ga shraniti za njegove otroke. Toda v Bračku je strast po denarju rastla od dne do dne, in ni ga več ustrašila misel, da bi dobre stariše svoje žene oropal. Ali to se ne da lahko drugače storiti, nego da poprej oba ubije. In odločil se je tudi za tak korak, ter ga v najnesrečnejši uri svojega življenja izvršil. — Tako se pride do vislic. Stariši in vzgojitelji sploh! Pokažite otrokom to živo sliko, da jih bode strah in groza pred lenobo, ki človeka zavede tako daleč. Lenoba je začetek vseh hudobij. Ti, miadina, pa si to svarilo globoko vtisni v srce, da se lenobi, kadar te zapeljivo izkuša, ne bodeš udala nikdar. Kadar si skušnjava zmagala, spomni se pa še hvaležno svojega svarila, Bračka, ter reci: «Bog bodi njegovi duši milostljiv!»

Iz Vojnika. (Zalostne razmere na nemški šoli.) «Zmiraj hujše», je kričala ženica, ko je padala po stopnicah navzdol, z jedne stopnice na drugo. Tudi pri naši nemški šoli ni boljše. Prej so še otroci vsaj pozdravljali nemški: «Gelobt sei Jesus Kristus,» ali sedaj se jim je tudi ta pozdrav prepovedal in nadomestil z novo modnim pozdravom ali bolj rečeno s hujskanjem «heil!» Ubogi stariši, ki pošiljajo svoje otroke v solo k ljudem, kojim je najvišji izgojevalni vzor, da vcepljajo že mladini v nežna srca nestrpnost do drugih narodov. Stariši, vi veste, kako je pri vaši deci glede poučevanja v krščanskem nauku žalostno, ker otroci ne razumejo, česar se učijo; če pa se jim sedaj zadnja nitka, ki jih drži vsaj zunanje še nekoliko v zvezi s krščansko vero, pretrga, — kako se morete potem pred svojo vestjo opravičiti, da še otroke, svoj najdražji zaklad, nadalje izročate takšnim učiteljskim močem?

Ali ni zadosti, da neka tukajšnja učiteljska moč sama nesramno izziva mirne, slovenske ljudi; mora li učiti tudi otroke, naj dražijo poštene ljudi s pozdravom «heil?» Ali si hočete dati izgojevati na nemški šoli fakinažo, pouličnjake, ali pri Vas nima šola višjega, vzornejšega namena? Zares žalostne razmere vladajo na nemški šoli! To bo nam gotovo potrdila tudi učiteljica na nemški šoli, M. Premshak. Kaj ne, gospica?

Zdole pri Brežicah. (Mokrači.) V zadnji štev. mokraškega «Delavca» je i neki čuden dopis iz Vidma. Ta rudeči list zagnal se je v svoji grdo obrekovalni in lažnjivi navadi v videmskega gospoda, ki so opravljali nekoliko časa pri nas službo božjo. V tem času so našli, koliko je že pri nas po socijalnih demokratih okuženega in gnjilega. In ker so uvideli, kako so naši ljudje zapeljani, so se jim usmilili in so jednega in drugega poučili in mu razjasnili pravi namen socij. demokracije. Velezanimivo je, kake misli imajo nekateri naši trdoglavci o rudečkarjih! Vidi se, da so popolnoma nevedni in zapeljani. Da so se nekateri sedaj spame-tovali, to jezi mlečnozobega dopisnika «Delavčevega,» ki pa ni v Vidmu doma, kakor se izdava, ampak pri nas v Zdolah. Ubogi hinavski dopisnik piše nekaj o Kristusovih naukih, a v cerkev ni prišel nikoli, da bi jih slišal. Hvala Bogu, sedaj smo se ga znebili, hudobni ljudje pravijo, da so mu iz samega veselja pot s suhimi koprivami pokadili, ko

je odšel. Kar piše «Delavec» o otrocih, je popolnoma vse navadna, rudečarska laž. In «resni možje» so mu mokraški somišljeniki! Ali se pa more kateri izmed teh nevednežev «resen» imenovati? Oj, smešnica! Le pogledite resne može na Vidmu in bodete videli, kako so ubogali gospoda lansko leto pri občinskih volitvah in so izbacili iz odbora vse, ki občini niso bili na korist. Dopisnik očita, da so še «premladi.» Mladi so in zato imajo tem več veselja in poguma, mokraškimi naukom škodovati in jih pobijati. Knjižica, ki je nekaj naših poučila, je znana brošurica «Socijalni demokratje, novi kmečki prijatelji.» Zdolani! Dragi možje, ne dajmo se tako za nos voditi, kakor se nam je do zdaj godilo, bodimo vsi pošteni krščanski možje. Toliko za danes. Ako pa kdo hoče, mu o naših rudečih razmerah še tudi kaj veselega in smešnega povemo, na pr. kaj se je zgodilo na Jurjevo nedeljo. Celi «Delavčev» dopis ni drugega ko nesramno zavijanje resnice in laži. Sploh je mokraški dopisnik preneumen in preslab, da bi mogel kaj pametnega zapisati!

Iz Rogatec. (Izpremembe.) Cele tri mesece smo radovedno drug drugega povpraševali, kdo bo le k nam prišel za nadžupnika. Različno smo to vprašanje uganjali, a l. majnika so gospod provizor naši radovednosti najboljše ustregli s tem, da so rekli: Dragi župljani! Danes bodo mil. proš. Josip Flek v Ptuj inštalirali našega novega nadžupnika, veleč. g. mestnega vikarija Franca Šalomon, kateri se vam bodo 22. maja slovesno predstavili. Ta vest je pri vseh župljanih vzbudila veliko veselje. Dan 17. maja je bil določen za prihod novega nadžupnika v Rogatec. Župljani so celo pot od meje, kjer se rogačka nadžupnija začne, noter do farne cerkve olepšali z mnogimi slavaloki, okinčanami, smerekami in raznimi zastavami. Prihod je bil vsled tega resnično veličasten.

V nedeljo 22. maja pa so nam mil. g. kanonik dr. Križanič v ganljivem in navduševalnem govoru gospoda nadžupnika slovesno predstavili ter nam razne lepe nauke podali, katerih se hočemo vestno držati. Dal Bog, da bi ljubi Bog novega nadžupnika na tej novi postaji obilno blagoslovil ter nam jih ohranil mnogo let čvrstih in zdravih!

Še nekaj! Ne samo nadžupnija, ampak tudi donačka občina je v mesecu majniku dobila novega voditelja-župana; in ta je posestnik Jurij Cajzek. Bil je dosihmal vedno poštenjak, zato upamo, da bo tudi v prihodnje ostal zvest sin katoliške cerkve, neustrašljiv narodnjak in bo napravil precej konec nemškemu uradovanju, v katero se je prejšnji župan tako zatelebil, akoravno ni znal nemški. Ta volitev sicer zlasti dvema Donačanoma ne bo najbolj po volji. Bivši župan Bečelek in njegov zvesti pristaš pod Sv. Jurijem sta pred mesecem dni celo drugače «špekulirala.» Pa kaj si hočeta, saj vidita, da ni bilo drugače mogoče. Ste vendar vse poskusili, dvakrat ste volili župana, in petkrat občinske svetovalce, pa bilo je vse zastonj. Bečelek ni postal niti župan niti občinski svetovalec. Joj! joj! vse zvezde zgubiti, pač mora hudo biti, še bolj hudo, ko takrat, ko ga je ob času zbirke nek rekrut nekoliko prestrastno po glavi potipal. Pa daj Bog, da za vselej! Vi spoštovani volilci občine «Donačka gora» pa bodite znanprej složni, ker sloga jači, nesloga pa tlači, ter si dajte svetovati od ljudi, katerim je mar vaš blagor in ne poslušajte ter se ne ozirajte več na ljudi, katerim iz vseh žepov žija zavržljiva sebičnost!

Razne stvari.

Domače.

(Vse župnije naše vladikovine) se bodo v nedeljo posvetile presv. Srcu Jezusovemu. Naj se nebesa dobrotno ozrejo na to posvetitev ter podelijo naši lepi

vladikovini in našemu milemu narodu dovolj kreposti in moči, da se obrani v sedanjih razburjenih časih vseh svojih sovražnikov!

(Ravnateljstvu ces. kr. poštne urada mariborskega.) Zadnji pondeljek je neka gospa hotela na glavni pošti odposlati knjižico ter jo frankirano izročiti uradnici, gospodičini S., sedeči na desni strani glavnega vhoda. Pošiljatev je imela razločno pisan, a čisto slovenski naslov: «Blagorodni gospod Sv. Trojica v Slov. goricah.» Uradnica pa je sprejem odklonila z opazko: «Vi imate po najnovejšem ukazu pristaviti nemško krajevno ime.» In gospa je to morala storiti. — Dobro vemo, da takega ukaza ni, in je sploh nemogoče, ker Slovenca nikdo ne more siliti, da bi pisal nemški; ali navlašč smo vprašali več g. poštних uradnikov, in ti so nam zatrjevali, da takega ukaza, o kakršnem je govorila g. S., res ni. Tako drzno ravnanje poštne uradnice si odločno prepovedujemo ter jo s tem naznanimo častitemu ravnateljstvu c. kr. poštne urada mariborskega. Ime odposiljateljice je uredništvu znano.

(Zrelostni izpiti) vršé se na c. kr. učiteljsku ta mesec; pismeni so začeli pondeljek ter trajali do današnjega dne, ustni pa bodo 23., 24. in 25. Maturantov je 21, med njimi 19 rednih, izmed teh zopet 12 Slovencev; ostali z zunanji so Nemci. — Opažamo, da se imamo letos nadejati nekoliko več slovenskih učiteljev, izhajajočih iz c. kr. učiteljskega mariborskega, nego druga leta. Ali vkljub temu, kaj zaleže število 12 pri tolikem pomanjkanju, dočim je nemških učiteljev in učiteljic na preobilje! Dobrih slovenskih učiteljev nam treba!

(Nova štifta pri Gornjemgradu.) Dne 31. majnika t. l. je bil voljen v tej občini novi občinski odbor, v katerem se nahajajo sami verni in zanesljivi narodnjaki. Bog blagoslovi njihov trud v vsakem oziru! —

(Okrajno glavarstvo na Slatini.) V nedeljo, dne 12. junija, je imel slatinski občinski odbor sejo, v kateri je sklenil prošnjo do slavnega c. kr. notranjega ministertva, naj ono blagovoli ustanoviti okrajno glavarstvo za rogaški in šmarijski okraj s sedežem na Slatini. Daj Bog, da se to tudi uresniči!

(Naše pošte in slovensčina.) Nekdo od Sv. Križa tik Slatine nam je poslal dopisnico, na kateri se natanko in lepo pisano bere naslov: N. N. pri Sv. Križu. Pošta Rogaska Slatina (Štajarsko.) Dopisnica se je na ljubljanski pošti oddala in potem potovala k Sv. Križu na murskem polju. Kdaj bodo vendar naše pošte spoštovale tudi naš jezik? Dočakamo li?

(Na Slatini) se naj sestavi kopaliska komisija; to prošnjo na c. kr. namestništvo je sklenila slovenska večina slatinskega občinskega odbora v zadnji seji. Da bi ta komisija bila za občino velikega pomena in posebne koristi, razvidi se iz tega, ker se tej komisiji z vso močjo protivijo slatinski po sili Nemci, seve na posebno željo nemškonnacijonalnega deželnega odbora.

(Hmeljarji) bodo razstavi na dun. jubil. razstavi hmelj in hmeljarska orodja. Ali se razstave udeleži tudi južnoštajarsko hmeljarsko društvo v Žalcu, nam ni znano.

(Kakoršen je kdo sam, tako misli o drugem.) V celjskem mestnem gozdu je nastal pred nekajimi tedni na neznan način ogenj. Naši nemški «purgarji» govorili so takoj okoli, da je nekdo nalašč zažgal; seveda dokazati te laži ne morejo. Kakoršen je kdo sam, tako misli o drugem.

(Med delavce!) Kjerkoli se nahaja po spodnještajarskih mestih in trgih kaj delavskih rodbin, naj se jih naše razumnštvo ne ogiba, ampak naj jih pridobiva zase in svoje nazore. Saj so delavske rodbine pri nas skoro izključno slovenske krvi. Tudi oni nes-pametni časi so že minoli, da bi se razumniki s svoje vzvišenosti le ošabno ozirali na «nižje» ljudske stanove. Prej bodo dale de-